

Овај текст је кратак осврт на обраћање Милошевића од 2.октобра 2000.године, у коме само у најкрупнијим цртама показујем зашто Милошевић, и сви од Добрице Ћосића до Милошевића, не заслужују прелазну оцену. Да не буде забуне, не заслужују је ни Ћинђић ни Коштуница (Тадић је у минусу), али се у овом тексту тиме не бавим. 1. - У нашој јавности донекле се расправљало о томе да ли је за остварење српског националног интереса Југославија добра или лоша. И ту расправу смо само започели, углавном са гомилом предрасуда и жељом да се оправдају политичке позиције, а не да се након расправе зна више него пре ње. Али ту неких, било каквих ,аргументата има.

Оно што је остало потпуно изван мисаоног опсега расправе је кључно питање: како 1989.године било ко спроводи геополитичке промене на Балкану (Југославији), а да није експонент онога што Антонић често назива Империјом? Мисли се наравно на скуп земаља НАТО пакта. Одговор је веома једноставан- никако. Нема аргументације која може такву бесмислицу да објасни.

Данас, 2010.године, се „Империја“ мора стављати под наводнике зато што су у међународним односима веома јаки и Кина и Индија и Русија и земље Јужне Америке (не само Бразил), Турска се осамостаљује,положај Израела је све тежи итд., али 1989.године (рушење берлинског зида), они су стварно били Империја. Совјетски Савез се распадао, Кина је била осам пута слабија него данас, Јужна Америка банкротирала под теретом дугова, Турска потпуно под контролом САД итд.

Заговарање да је за Србе 1989.година право време за геополитичке промене Југославије, без ослонаца на Империју, је грешка невиђених размера, да не кажем неку тежу реч. Према томе сва господа која су то заговарала, од Ћосића до Милошевића, су била политички потпуно недорасла проблему пред којим су се нашли и не могу бити никакав узор, него само опомена како не треба радити.

2. -

Често у нашој јавности чујемо списак интереса страних сила и онда се без икакве даље расправе констатује да Србија нема куд, него утабаним стазама неокोल онијализма (од миља названо чланство у ЕУ). Најрадикалнији политички естаблишмет стигне мисаоно до тога да тај пут није добар. И ту се стане. Тако и Милошевић, набраја како нам све странци не желе добро, као да је икада било да странци желе нама благостање. Наравно да су увек у питању њихови интереси. И тако је одувек и било.

Питање је зашто су данас успешнији него икад раније? И кад знамо њихове интересе, шта ми радимо?

Набрајање страних интереса је банална почетна фаза анализе политичара. Констатација да то није добро и да тим путем не треба ићи је на нивоу матуранта боље гимназије, а онда тек почиње озбиљан мисаони напор- шта тачно мора да се ради. Тога код Милошевића нема (понављам још једном, ни код других од Добрице Ћосића до Тадића).

3. - Део о криминалу је криминалан. Ми пре Милошевића уопште нисмо имали организован криминал. Још једном за млађе читаоце којима то вероватно звучи невероватно: нисмо имали организован криминал пре Милошевића. А онда смо добили Аркана, Чумета, Спасојевића, Гишку, Кнелета, Лаиновића, Андрију Драшковића, Цанета Суботића, Радоњића итд.итд.

Разлика је само у томе што су се они бојали Милошевића, а преживели од њих су са Ђинђићем били партнери.

4. - Милошевићева прича о сиромашнима и богаташима је испод сваког нивоа. Ајде да кажемо да за сиромашне има неко оправдање (санкције, бомбардовање, избеглице итд.), али његов син је био тај енормно богат на насерећи народа. Марко Милошевић је згртао милионе марака док се народ патио. И онда нам Милошевић доцира и чуди се што му већина не верује. Тиме он у ствари показује да је невероватно подцењивао народ и способност бирача да и поред пропаганде виде ствари какве оне јесу.

Када се само ово има у виду, а тај списак погрешних потеза би могао прилично да се продужи, јасно је да Милошевић није политичар за којим треба жалити. И никаквим тачним запажањима и добрим потезима, којих је било, није могуће Милошевића вредновати позитивно у односу на проблеме остварења српског националног интереса. Мала је утеха што он у релативним одмеравањима стоји од боље од већине својих наследника, а са неким је приближно исти. Сви су они недорасли проблемима Србије.

За мене је добро је што су сви политичари показали да су лоши, зато што би стање Србије било безизлазно само када бисмо били на овом нивоу уз вођство добрих политичара. Другим речима, Србија није ни пробала да резборито ради у свом интересу, па је оправдано очекивати да би ствари могле бити знатно боље ако би се то покушало.